

Nuorodos

vietos

bendruomenėms

Gairės vietos bendruomenės susirinkimui

Trukmė

Draugiškas pasisveikinimas (20 min.)

Malda (20 min.)

Susirinkimo eiga:

1) pasidalijimas maldos ir gyvenimo peržvalga (60 min.)

2) 2) atliepas į kitų pasisakymus (20 min.)

Susirinkimo įvertinimas (10 min.)

Optimali susirinkimo trukmė – 2 val. 10 min. Iš patirties žinome, kad susirinkimas, vykstantis darbo dienos vakare, neturėtų trukti ilgiau nei 2 val. 30 min. Pvz., susirinkimas, į kurį renkamasi 20 val. 15 min., turėtų baigtis 22 val. 30 min.

Viena grupė buvo nutarusi rinktis 19 val. 30 min., bet 2/3 narių atvykdavo pavėlavę. Tvyrojo bloga atmosfera: vieni pykdavo, kad be reikalo skubinosi, kiti jautėsi prasikaltę. Pasikalbėjus ir išklašius pirmųjų priekaištų ir antrųjų apgailestavimų, grupė nutarė rinktis 20 val. Dabar visi atvyksta laiku.

Periodiškumas

Kai kuriose šalyse renkamasi kartą per savaitę arba kas antrą savaitę, įskaitant ir retkarčiais vykstančius Biblijos studijų susirinkimus. Prancūzijoje įprasta rinktis **kas 3 savaites**. Jeigu toks periodiškumas netinka, tuomet geriau rinktis kas dvi savaites nei kas mėnesį!

Labai sunku suburti tvirtą bendruomenę, renkantis vos kartą per mėnesį, nes žmonės sunkiai prisimena tai, kas vyko seniau kaip prieš tris savaites. Dėl to kiekviena grupė turi nuspręsti, **koks turėtų būti susirinkimų periodiškumas, kad susirinkimai padėtų ir bendruomenei, ir kiekvienam asmeniškai.**

Bendruomeniškumas reikalauja, kad grupės nariai susirinkimuose **dalyvautų reguliariai**. Nedalyvavimą gali pateisinti tik rimta priežastis. Tačiau nedalyvaujantis gali atsiųsti susirinkimui savo peržvalgą, parengtą raštu! Privalome suvokti, kad mūsų nedalyvavimas skriaudžia bendruomenę!

Kad susirinkimas neštų vaisių, kiekvienas privalo parengti **savo maldos ir gyvenimo peržvalgą**.

Taklus klausimynas su aiškiai suformuluotais klausimais, išsiųstas pakankamai anksti, yra naudinga pagalba tarp susirinkimų.

Tarp susirinkimų **galima pasiūlyti atlikti vieną ar kitą nedidelę pratybą!**

Nepamirškime, kad susirinkimas yra tiktai viena iš KG bendruomenės priemonių, padedančių mums atsiliiepti į Dievo kvietimą.

Kaip vyksta susirinkimas

1. Draugiškas pasisveikinimas (ilgesnis ar trumpesnis, atsižvelgiant į besirenkančių gyvenimo tempą), pasiūlant puodelį kavos ar deserto.

Galima pasidalyti informacija: asmeninėmis ar šeimos naujienomis, kurių neminėsite peržvalgoje, regiono ar pasaulio KG bendruomenės naujienomis ir t. t.

2. Malda

Pradedančiųjų grupėse pravartu toliau gilintis į įvairius ignaciškosios maldos būdus, su kuriais grupės nariai susipažino per priėmimo laikotarpį (meditacija, kontempliacija, kontempliatyvus pokalbis, malonės prašymas, dialogas ir t. t.).

Dažniausiai malda remiasi *Šventuoju Raštu*: teksto skaitymas, tyli malda (maždaug 15 min.), baigiama spontaniška visos grupės malda.

Jeigu tekstas sunkokas, maldos pradžioje reikėtų pateikti keletą egzegetinių įžvalgų, padedančių jį geriau suprasti!

Kartais malda suteikia foną visam susirinkimui. Tuomet reikia atkreipti dėmesį, kad dalijantis peržvalga būtų nepamirštas ir kiekvieno konkretus gyvenimas – net jeigu susirinkimas sutampa su Eucharistijos šventimu!

Kiekvienai grupei laikas nuo laiko naudinga maldos būdą keisti.

Naudodamiesi įvairiais maldos būdais niekada neturėtume pamiršti, kad malda pirmiausia yra ryšys: Dievas mūsų ieško dar prieš mums pradėdant ieškoti jo!

3. Susirinkimo eiga

Susirinkimas susideda iš dviejų dalių – *pasidalijimo maldos ir gyvenimo peržvalga ir atliepo į kitų pasisakymus*.

1) Pasidalijimas arba „*apskritas stalas*“, prie kurio kiekvienas pateikia savo peržvalgos vaisius.

Dievo akivaizdoje peržvelgiu, kas įvyko po paskutiniojo susirinkimo: tai gali būti vienas įvykis ar kuris nors mano gyvenimo aspektas (darbas, šeimos gyvenimas, pajamos arba tai, kaip praleidžiu laisvalaikį). Svarbu vis giliau paliesti VISUS mūsų gyvenimo aspektus.

Peržvelgdamas savo gyvenimą kiekvienas stengiasi suvokti, kokią galimybę bręsti dvasiškai jis turėjo per kurį nors konkretų įvykį. Kaip šio įvykio dėka aš susitikau Kristų?

Į savo gyvenimo istoriją mokausi žvelgti kaip į šventąją istoriją. Tai darydamas/a reguliariai, iš karto atpažįstu, kas manyje sukėlė kliūtį, trukdžiusią man augti Kristuje.

Suprantama, dalydamasis/i nepasakoju visko, bet tai, ką pasakoju, yra tiesa.

Kiekvienas kalba iš eilės, o aš tylomis klausausi, gerbdamas/a kito skirtingumą, nebandydamas/a jo prilyginti sau, savo supratimui.

Per tai, ką kalba kitas žmogus, man gali prabilti Viešpats. Ar sugebu klausytis atvira širdimi, nerūšiuodamas/a to, kas sakoma, ir neteisdamas/a? Klausymasis skatina nuolankumą.

Pažengusioje grupėje nebūtinai kalbama iš eilės. Kadangi visi yra parengę savo peržvalgas, kai kurie gali ir nekalbėti, palikdami daugiau laiko atsiliepti į kitų pasisakymus.

2) Atliepas į kitų pasisakymus.

Atliepas į kitų pasisakymus pratęsia ir pagilina dalijimąsi. Tai nėra diskusija, o bandymas padėti kitam, ne siūlant kokią nors išeitį, bet sudarant sąlygas jam pačiam geriau suvokti peržvalgoje minėtą įvykį. Taip pat galima pasakyti, kaip to žmogaus pasakojimas palietė mane. Kalbėdamas/a turiu kelti klausimą: ar tai darau iš meilės kitam, ar vien norėdamas/a išreikšti save?

Kadangi bendra ir broliška kelionė mus suartina, šis atliepas į pasisakymus tampa tikra tarpusavio pagalba, padedančia per kitus atpažinti Viešpaties kvietimą mano gyvenime. „Jeigu susirinkime dalyvavau atvira širdimi, neįmanoma, kad po jo niekas manyje nepasikeistų“, – sako José Gsell.

4. Susirinkimo įvertinimas

Kaip tik tai *kuria bendruomenę*. Vertinama trumpai, stengiantis atsakyti į paprastus klausimus:

kas man padėjo šį vakarą? kas mane trikdė? kas buvo sunku? kas labiau man padėtų, ko pageidaučiau?

Vadovaudamiesi šiais klausimais, keletą minučių (~5) tylomis peržvelgiame susirinkimą, vėliau – trumpai pasidalijame. Įvertinimą galima baigti kokia nors Bažnyčios malda.

Susirinkimas – tai bendra kelionė, leidžianti visiškai laisvai pasirinkti metodą, kuris nėra tikslas, o tik priemonė.

Nuo kasdienės peržvalgos iki KG bendruomenės susirinkimo

Mūsų susirinkimai tik tuomet bus prasmingi ir neš vaisių kasdieniame gyvenime, jei kiekvienas darys pažangą atlikdamas savo asmeninę peržvalgą. Šiuo atveju geriausią pavyzdį mums pateikia ir tinkamiausią kelią siūlo šv. Ignacas.

Tegul kiekvienas tai prisitaiko sau. Pradedantieji arba tie, kuriems sunku dėkoti Dievui, keletą savaičių gali sustoti ties trimis pirmaisiais etapais. Kiti ieškos išvalgų. Visais pasiūlymais siūlome naudotis laisvai ir išmintingai, tačiau atvira širdimi ir trokštant eiti į priekį.

Nuo kasdienės peržvalgos...

1. *Būti Dievo Artumoje*

Kur kas svarbiau už praeitį yra būti su Viešpačiu *dabar*. Gestu ar paprasta malda gręžiuosi į Tą, kuris yra mano gyvenimo versmė ir tikslas.

2. *Prašyti nušviesti mano gyvenimą*

Jis vienas tegali man parodyti, kuo aš iš tiesų šiandien gyvenau.

Prašau Viešpaties paliesti mano dieną savo širdimi ir pažvelgti į ją savo žvilgsniu. Tikėdamas/a gailėstingąjį – gyvenimo, meilės ir tiesos – Dievą, stengiuosi tai daryti drauge su juo.

Jei pirštu besiu tiesiai į tai, ką padariau gera ar bloga, spręsiu vien pagal savo supratimą. Kad geriau viską suvokčiau, visų pirma šlovinu Dievą ir jo dovanas.

3. *Dėkoti Dievui (atpažinti ir dėkoti Dievui už jo malones)*

Peržvelgti, už ką galiu Dievui dėkoti, ir jam tai vienaip ar kitaip *išsakyti*:

- leidžiant atmintyje *praslinkti* mano dienos „kino juostai“, stengiantis atpažinti, kaip Dievas triūsė dėl manęs, dėl savo karalystės ar jos dovanų;
 - *prisimenant*, kas *teikė džiaugsmą*, pažadino *padėką*, *nešė ramybę*, dėkoti Dievui, kuris yra viso to šaltinis;
 - labiau įsigilinant į *vieną* išgyventos situacijos aspektą ar momentą: kas man joje kalba apie Dievą, jo meilę, besiantinančią Karalystę, kas liudija Evangeliją;
 - labiau įgudę gali atkreipti dėmesį į vidinius *judesius*, kylančius *dabar*, *Dievo artumoje*, *prisimenant patirtus išgyvenimus*;
- ramybė, džiaugsmas, meilė, noras veikti, galima sakyti, yra vienybės su Dievo Dvasia ženklai – už tai padėkokime Dievui; liūdesys, užsivėrimas savyje ar kitos nusivylimo apraiškos liudys tam tikrą atskirtį tarp manęs ir Dievo;
- galima prisiminti įvykius (įskaitant *ir pasaulio*), kurių *liudininkas/ė* buvau. Juose stengiuosi išžvelgti Dievo buvimą, bandysiu suprasti, kaip tai liečia ir kur veda mane.

Padėka peržvalgai itin svarbi. Tik ši pamatinė laikysena leidžia *teisingai* peržvelgti mano gyvenimo eigą ir turinį. Dėl to atliekant peržvalgą patartina išstis savaites ar net mėnesius stengtis gręžtis į Dievą, prisimenant jo sandorą, bandant suvokti, kaip jis liko mums ištikimas.

Dėkoti – tai *ne vien tik šlovinti Viešpatį ar džiūgauti*. Dėkojimas – tai grįžimas pas Dievą, jo dovanų priėmimas, kaip tai darė Sūnus. O tuo galima gyventi ir tada, kai sunku.

Jeigu atlikdami peržvalgą jaučiamės neramūs, pavargę ar sukrėsti, galime būti Dievo artumoje tokie, kokie esame, su viskuo, ką atsinešėme širdyje, bet turėtume stengtis žvilgsnį nuo savęs nukreipti į Dievą ir viską atiduoti jam. Tai, kas mane neramina, patikiu Dievui, taip dar kartą patvirtindamas/a, kad jis yra Meilė, Ramybė, Ištikimybė.

4. Patikėti save Dievo gailestingumui

Dievas dovanoja už neištikimybę

Kai peržvelgiu savo dienas „laikydamas/i Dievo rankos“, atpažindamas/a jo dovanas ir kasdienį artumą, geriau įžvelgiu, kuomet buvau jam neištikimas/a.

- iš *atotrūkio* tarp to, ko tikiuosi iš *Viešpaties* (meilės, tiesos, teisingumo) ir *mano elgesio* tam tikromis aplinkybėmis (nemeilės, neteisingumo, melo);
- iš vidinės *sumaišties*: matydamas/a, kiek jis man davė ir koks ištikimas buvo, išgyvenu dar didesnę siaubą, savo nuodėmės beprasmybę;
- *kitaip* suvokdamas/a dalykus ar įvykius, pvz., mano elgesys šį rytą atrodė pateisinamas, o ši vakarą, Dievo akivaizdoje, pastebiu per daug saviraiškos ar nepagarbos kitam;
- iš vidinių *judesių* meldžiantis, vedančių į *nusiminimą*: nerimo, pykčio, nepasitenkinimo, liūdesio, užsivėrimo (galbūt trukdančio man dėkoti) ir t. t. Bandydas kai ką gyvenime priimti, o kai ką atmesti, liudija, kad nesu vienybėje su Dievo Dvasia;

Jeigu ištikus kančiai ar tuomet, kai tenka rinktis, išgyvenu sumaištį, kyla neaiškūs jausmai, visa tai reikia sudėti į Tėvo širdį, stengiantis „atsiriboti“ nuo to, ką jaučiu. Įvardinti tuos jausmus ir tai, ką jie išreiškia: prisirišimą, baimę, agresiją... Kalbėti apie tai su Viešpačiu ir visa tai patikėti jam.

Dievo širdyje yra vietos visiems mūsų netobulumams ir nuodėmėms. Dėl to *prašau jo atleidimo ir pasitikiu jo gailestingumu*. Jo Dvasia nugalėjo melą ir išdavystes. Jėzus mokėjo atgaivinti visa, kas buvo išdžiūvę ir apmirę.

5. Rytoj keliauti toliau

- *Kaip gyventi toliau*, atpažinus Dievo dovanas arba nuodėmę, kurią jis man parodė? Kokį žingsnį žengti rytoj, kaip elgtis, kur būti budriam/iai, ką nuveikti?
- *Pasirinkti* nedidelį konkretų dalyką rytdienai, kuris man padėtų gyventi sandora su Viešpačiu.
- Išsakyti tai Viešpačiui ir *paprašyti jo pagalbos*.

...iki KG bendruomenės susirinkimo

Reguliariai peržvelgdamas/a savo dieną, būsimajam KG bendruomenės susirinkimui pasirengti galiu, pvz., sau keldamas/a klausimą:

„Ką man dar labiau atskleidė šių dienų peržvalga?“

(Šiuo atveju nesistengiu prisiminti svarbaus ar ženklus įvykio, o bandau suprasti, kaip mano kasdienybėje, kad ir kokia paprasta ji būtų, veikia Kristus.)

1. Peržvelgiu įvairias savo gyvenimo sritis (profesinę veiklą, šeimos gyvenimą, santykius su draugais, malda, gyvenimo būdą), išskiriu būseną, įžvalgą, klausimą arba evangelinį aspektą, kurį *šiuo laikotarpiu išryškino peržvalga*.

2. Galima peržvelgti ir bendriau:

- ar jaučiu padėką, ar man negera? dėl ko?
- kokius vidinius judesius jaučiu dažniausiai?
- ką tai man liudija apie mane, Dievą, pasaulį?
- ar darau pažangą? ar stengiuosi gyventi vienybėje su Dievu? ar tesėjau tai, ką jam pažadėjau?
- ko turiu laikytis, ką privalau keisti?

3. Ar matau ryšį tarp savo ir *Jėzaus gyvenimo tarp žmonių? Kokį?*

Ne vienas esame buvę liudininkai, kaip Kristaus Dvasiai veikiant vyksta „prisikėlimai“, susitaikymai, pagijimai, laimimos kovos. *Pasidalysiu tuo, kas man atrodo svarbu arba gali būti reikšminga kitiems*.

KG bendruomenės susirinkimas: klausytis vieniems kitų... O po to?

Paprastai KG grupelės džiaugiasi, kad susirinkimuose žmonės išmoka klausytis ir gerbti vieni kitus, tačiau drauge mini sunkumus, kylančius atsiliepiant į kitų pasisakymus bei keliant klausimus, liečiančius papasakotas gyvenimo istorijas. Dėl to tai reikalauja išsamesnio aptarimo.

Klausymasis dalijantis maldos ir gyvenimo peržvalga

Pasidalijimas paprastai pradedamas malda, kuri per Žodį visus broliškai sutelkia apie Kristų ir skatina klausytis jo Dvasios. Kiekvienas į grupės susirinkimą atsineša savo gyvenimo istoriją su visomis jos sėkmėmis bei nesėkmėmis ir tikisi, kad ji bus atpažinta kaip šventoji istorija.

Pagarba, geranoriškumas, atlaidumas... Anot šv. Ignaco, „veikia stengtis gera prasme aiškinti artimojo teiginį, negu jį smerkti“ (*Dvasinės pratybos*, 22). Tai mūsų grupėse gana greitai pasiekama. Tačiau kaip atsitinka, kad dažnai mūsų ištarti žodžiai tarsi paskęsta didžiulėje grupelės „ausyje“? Kur veda klausymasis, jeigu nėra jokio atgarsio, liudijančio, kad buvome priimti ir išgirsti?.. Kas iš mūsų, pasakodamas apie savo gyvenimą, nėra jautęs nerimo dėl įsivyrusiančios tylos po to?

I. Iš kur kyla sunkumai?

Padėtį ramiai aptarti padėtų jų įvertinimui skirtas susirinkimas...

Kaip mes klausomės.

Nutilti dar nereiškia priimti. Klausytis dar nereiškia išgirsti, ką kitas nori pasakyti – dėl ko jis kenčia arba ką savo gyvenime atskleidė. Geriau girdėti, žinoma, padeda mūsų žmogiška ir dvasinė patirtis, tačiau jos negalime tiesiogiai taikyti kitiems.

Ar esu pakankamai išsivadavęs/usi nuo savo nuomonės, nuo savo įvaizdžio? Ar esu parengęs/usi savo peržvalgą raštu, kad galėčiau visiškai atsidėti kitiems?

Mūsų tarpusavio santykiai ir bendruomeniškumas.

Ar užteko laiko, kad mūsų grupelėje atsirastų pasitikėjimas, paprastumas, o mūsų tarpusavio santykiuose – tam tikras nuolankumas? Ar pakankamai vieni kitus pažįstame? Kaip galiu padėti kitam žmogui keliauti, jeigu nepažįstu jo bent kiek artimiau, jeigu nežinau, kuo jis gyvena? Ar kitas man iš tiesų svarbus? Ar aš myliu tą žmogų Kristaus meile? Ar prisimenu jį tarp susirinkimų, melddamasis, ar pozityviai vertinu jį ir Dievo darbą jame?

Kodėl aš nereaguuju?

Neturiu ką pasakyti? Viso to nepriimu? Tai manęs nejaudina? Ko nors baiminusi? Kokios šios baimės priežastys: paprastumo, tikėjimo, pasitikėjimo kitu stoka? Senos žaizdos? Manau neturįs/inti ką duoti ir/arba ką gauti? (Gal man reikia atsivertimo?..)

Kai reaguuju.

Kokie mano motyvai? Ar tai tarnauja kitiems? Ar esu nuolankus/i, gailestingas/i?

Kiekvieno lūkesčiai.

Ar čia esame tam, kad drauge ieškotume Dvasios šviesos mūsų gyvenime? Ar dalydamasis/i savo peržvalga kalbu tiesą, pabrėždamas/a esminius momentus, ar pasakau pakankamai, kad būčiau suprastas/a? Ar esu pasirengęs/usi netikėtiems klausimams? Gal laukiu tiktai užuojautos ir pritarimo?

Kaip peržvelgiu savo gyvenimą?

Kito išsakyta mintis didesnę atgarsį manyje sukels tuomet, kai aš pats/pati reguliariai skirsiu laiko apmąstyti tai, kas vyksta mano gyvenime: išvelgsiu iššūkius, priimsiu sprendimus, įvykius gretinsiu su Evangelija. Negalėsiu pateikti klausimų kitam, jeigu pats/pati neatlikinėsiu peržvalgos, jeigu mano gyvenime nebus maldos. Savo gyvenimo peržvalgomis dalijamės tam, kad lengviau atpažintume Dievo veikimą ir būtume jo Žodžio nešėjai kitiems.

Grupės vaidmuo.

• Tylomis klausydami kitių nesijauskime „įvaryti į kampa“; likime patys savimi ir būkime budrūs.

• Raskime laiko atsiliepti į tai, kuo buvo dalijamasi! Griežčiau laikydami dienotvarkės ir rengdami peržvalgas raštu, laiko tikrai turėsime!

• Kartais galima sugretinti Šventojo Rašto tekstą, kuriuo rėmėsi mūsų malda, su išgyvenimu, apie kurį buvo kalbėta, ir drauge jį peržvelgti.

• Susirinkimo įvertinimas taip pat gali būti susietas su mūsų klausymusi, – ką išdrįsime pasakyti arba ne ir kodėl...

II. Svarbiausia – išsiaiškinti, koks klausymosi ir atliepo tikslas

Atliepas į tai, kuo buvo dalijamasi, bei klausimų pateikimas atskleidžia asmeninę, bendruomeninę ir apaštalinę mūsų brandą. Viso to galima ir išmokti, bet jeigu kiekvienas asmeniškai nedarysime pažangos klausydami Dvasios ir Dievo Žodžio, tai bus tik sausas, nevaisingas metodas. Drįsti pasisakyti arba priimti kito ištartą žodį – tai drįsti drauge atsiduoti Dievo veikimui. Toks ir yra Bažnyčios tikslas tarnaujant visiems ir kiekvienam iš mūsų. O sekti Kristumi įstengiamo tiktai tuomet, kai iš meilės kitam mirštame patys sau.

a) Klausytis kito „evangelinė ausimi“. Šio klausymosi tikslas – atsivertimas ir misija.

Klausomasi ne taip, kaip dalijantis naujienomis prie arbatos puodelio!

Grupėje klausomasi stengiantis suvokti:

- kuo kitas iš tiesų gyvena, ką jis jaučia (kančią, džiaugsmą, ką nors netikėta);
- kokia yra sąsaja su tuo, ką šis žmogus jau anksčiau apie save pasakojo arba kaip tai siejasi su Evangelija, su Kristaus, Bažnyčios gyvenimu, arba su tuo, kuo gyvena kiti;
- ką šis pasakojimas atskleidžia apie žmogaus dvasinę brandą, kaip jis liudija Kristų, yra bendrystėje su juo kurdamas Karalystę, kokios jo dvasinės kovos arba gundymai?

Klausytis, stengiantis per tą žmogų priimti Viešpaties man siunčiamą žodį, kvietimą arba dovaną, skirtą bendruomenei.

Klausytis su meile ir pagarba (kaip elgiasi Dievas). Nutildyti save. Gerbti kito žmogaus skirtingumą, jo gyvenimo kelionę su Viešpačiu.

Klausytis, atsisakant savo motyvų ir neliekant abejingam/ai. Pajusti, kas pabunda manyje, kai kalba kitas (noras teisti, užuojauta, džiaugsmas, savistaba, įžvalga, klausimai...). Prieš atsiliepiant, tai įvertinti ir pasirinkti, ką pasakyti.

b) Išstartas žodis visada sukelia poveikį.

Poveikis kalbančiajam: kalbėdamas/a aš egzistuoju, įkūniuju savo mąstymą, išryškinu tai, kas mano gyvenime svarbiausia. Išklašymas padeda man išgirsti save! Tačiau kalbėti yra rizikinga, nes tuomet tenka „numirti“ pačiam/ai sau, savęs atsisakyti ir atsiverti bendruomenei, Kristaus šviesai, dalytis penu su bendražygiais ir stengtis jais pasitikėti. Kalbėjimas atveria mane ir tiesia kelią tarpusavio santykiams.

Poveikis tam, kuris klausosi: išklašęs/iusi kitą nebesu toks pat kaip anksčiau. Klausymasis išjudina mano atraminius taškus, tai, kas aš esu: nebegaliu susitelkti vien į save, esu priverstas/a atsiverti kitam, jo slėpiniui.

Klausytis iki galo, neužsidarant savyje, neteisiant, nerūšiuojant, kas išgirsta.

Klausymasis reikalauja nuolankumo, atsidavimo Dvasios veikimui ir ilgainiui padeda jį atpažinti.

Poveikis visai grupei: kiekvieno nario pasakojimas kuria mūsų bendruomenės istoriją; galbūt per šį pasakojimą sklinda Dievo kvietimas arba jo šviesa man, mums visiems. Kuriam nors grupės nariui dalijantis gyvenimo peržvalga, visi esame įtraukiami į jo gyvenimą. Padėdami jam ką nors išsiaiškinti, pasitarnaujame šiame pasaulyje veikiančiam Dievui, leisdami jam nešti gausesnių vaisių.

Vengti atsiliepti į kitų pasisakymus – tai žlugdyti bendruomenės misiją.

c) Išdrįsti sukelti atgarsį tam, kas buvo pasakyta: drauge stengtis atskleisti prasmę, iššūkius, siūlyti tarpusavio pagalbą.

Kadangi nesu užvaldytas/a savo minčių (iš anksto užsirašiau, kuo norėsiu pasidalyti, tad galiu visiškai atsidėti kitiems) ir jaučiuosi tvirtesnis/ė dėl to, kaip pats/pati buvau išklašytas/a, stengiuosi atidžiai reaguoti į vidinius judesius, kylančius manyje, kitame žmoguje arba grupėje ir esu atviras/a Dvasiai, drąsinančiai išsakyti tai, kas kalbant vienam arba kitam grupės nariui sukėlė atgarsį manyje.

Atliepas į peržvalgą: keletas galimų būdų

1. *Atliepas adresuotas kalbėjusiam*

Pavyzdžiai...

- Klausimas arba kitaip suformuluota girdėta mintis, patikslinanti arba padedanti išsiaiškinti, ar teisingai supratome, kas buvo pasakyta.
- Išryškinimas to, kas buvo pozityvu, kuo praturtino minėti išgyvenimai.
- Pastebėjimas, kur aš įžvelgiau veikiant Dievą arba kokią Biblijos sceną man primena papasakota istorija.

Jeigu reikėtų daugiau laiko, kad galėtume geriau suprasti girdėtą pasakojimą, įžvelgti jame Dievo ženklus ir padėti grupės nariui, turime įsitikinti, ar jis pats to nori ir ar yra tam pasirengęs.

2. *Atliepas parodantis, kaip kito pasakojimas palietė mane*

Pavyzdžiai...

- Pasakojimas sujaudino mane, suteikė šviesos, priminė mano gyvenimo istoriją: išdrįsti tai pasakyti.
- Pasakojimas paskatino suklusti: kaip elgiuosi aš? Išdrįsti pasakyti. Kitas supras, kaip tai evangelizavo mane.

3. *Atliepas adresuotas bendruomenei*

Pavyzdžiai...

- Matau daug panašumų, bendrų rūpesčių arba sunkumų: apie juos pasakau.
- Išsakau grupei, kokį apaštalinį ar bendruomeninį atgarsį ir paskatas sukėlė girdėtos mintys, arba prašau grupės padėti man tai atskleisti...
- Jaučiu, kad į girdėtą pasakojimą reikėtų labiau įsigilinti, ir tai pasakau.
- Man atrodo, kad grupė turėtų prisiimti didesnę atsakomybę už tai, apie ką buvo kalbėta: melstis, padėti... Drįstu pateikti pasiūlymų.
- Mano manymu, tai, kuo buvo dalijamasi, ugdo bendruomenę. Kaip konkrečiai?

Būdai, kurių vertėtų vengti: diskusijos, kitų teisimas, „jojimas ant savo arkliuko“, „superidėjų“ arba konkrečių išeičių siūlymas, bet kokie įmantrūs būdai išreikšti save.

Nepivalu reaguoti į kiekvieno žmogaus pasisakymą. Stiprindama mus ir visą bendruomenę Dvasia paskatina vieną žmogų išgirsti vienus dalykus, kitą – kitus. Atliepas į pasisakymus – tai atsivėrimas Dvasios veikimui, kelias į atsivertimą ir susitaikinimą. Tyla irgi gali būti kupina meilės, bet reikalingi žodžiai jai išsakyti.

Tokiu būdu kiekvienas padeda kitam žmogui pačiam geriau suvokti savo gyvenimo įvykių peržvalgą. Nors šis slėpinys visuomet bus šiek tiek mums nepavaldu, galime atverti kitam bent savo širdies kampelį. José Gsell pasakytų: „Jeigu susirinkime dalyvavau atvira širdimi, neįmanoma, kad po to niekas manyje nepasikeistų“.

Susirinkimo įvertinimas

„Iš tikrųjų Viešpats yra šioje vietoje, bet aš to nežinojau!“ (Pr 28, 16)

Kam reikalingas įvertinimas?

Kadangi susirinkimas vertinamas, jam baigiantis, atsiranda įvairių kliūčių, skatinančių įvertinimo atsisakyti arba jį atlikti paskubomis:

- neretai susirinkimas užsitęsia;
- lenkia nuovargis, galva darosi „tuščia“;
- jaučiame tik vieną norą – eiti miegoti.

Net jeigu susirinkimas vyksta ne vakare, vis tiek, jam baigiantis, kyla noras kuo greičiau skirstytis į namus. Tačiau įvertinimas yra tokia pat svarbi KG bendruomenės susirinkimo dalis kaip ir visos kitos. Jo atsisakyti?! Tai reikštų statyti namą be stogo!

Atsakingasis už grupelę ir palydėtojas privalo nuolat priminti, kad įvertinimo atsisakyti esame linkę ne tiek dėl susirinkimo pabaigoje juntamo nuovargio, kiek dėl reikalavimų, kuriuos mums kelia įvertinimas.

Pradedantiesiems įvertinimas dažniausiai keblus dėl to, kad:

- susirinkime tiek daug visko pasakyta ir išgirsta, patirta tiek daug dvasinių, intelektinių, psichologinių išgyvenimų, draugiškų jausmų – kaip atnarplioti visus tuos siūlus?

- įvertinimą apsunkina ir mus šiek tiek baugina tai, kad per keletą minučių reikia prisiminti nesenus išgyvenimus ir pasirinkti, kas yra skirta vien man, ką pasakyti kitiems, o ką palikti Dievui;

- drįsti suformuluoti, kas dabar man atrodo svarbiausia, ir žinoti, kad, laikui bėgant, gali atsirasti kitų įžvalgų.

Būtent tai kartais skatina siūlyti įvertinimą nukelti į kito susirinkimo pradžią. Žinoma, vėlesnė peržvalga gali būti naudinga, bet ji negali pakeisti susirinkimą užbaigiančio įvertinimo – laiko, skirto padėkai, atsiprašymui arba prisipažinimui, kad, pvz., aš dar tebevykau, kad žaizdą vis dar skauda, kad apėmė nusivylimas ir t. t.

Netgi glaustai vėlų vakarą atliktas įvertinimas mus parengia asmeninei peržvalgai.

**Įvertinimą neretai sunku atlikti dėl to, kad dvasinis gyvenimas yra kova.
Nevenkime jos. Kova vyksta net apie ją nekalbant.
Ar dvasinę kovą laikome galimybe bręsti, ar ji veda mus į išganymą?**

Kaip siūlome atlikti įvertinimą?

Keletas minučių (~5) tylos, kad susikauptume ir surinktume praėjusių valandų vaisius. Turiu pasirinkti, ką pasakysiu, ypač, jei tebesu apimtas emocijų.

Per kitas keletą minučių (~5) trumpai ir laisvai tarti keletą žodžių. Tai gali būti ir malda. Išklaudyti, ką kalba kiti.

Kokie klausimai gali kilti?

Ar šis susirinkimas yra Dievo dovana? koku būdu? kokie jausmai, kokie dvasios judesiai kilo per susirinkimą? koks polėkis, koks priešiškusmas?

Kokių priemonių reikėtų imtis ateityje? kokią vidinę nuostatą ugdyti? kokios malonės prašyti?

Palydėtojas paprastai kalba paskutinis, nes jis vertina remdamasis savo specifiniu vaidmeniu grupėje ir išsako, tai ką girdi ir pastebi bendruomenėje.

Įvertinimas yra tam tikras rodiklis, leidžiantis palyginti mūsų siekius, troškimą kurti bendruomenę su tuo, ką iš tiesų pasiekėme, ką nuveikėme, kaip tai vyko ir kaip Dievas buvo drauge su mumis!

Dažniausiai mes sakome:

*dėkoju už šį susirinkimą, už maldos laiką, už kurią nors girdėtą mintį;
dėkoju už gautą šviesą, išgirstą kvietimą, sustiprinimą, raginimą atsiversti;
aš nenorėjau čia ateiti, buvo liūdna, tačiau dabar esu patenkintas/a, kad prisiverčiau, ir išeinu įgavęs/usi vilties.*

Tokie pasisakymai gerai atskleidžia, kaip įvertinimas padeda įsisąmoninti, kas vyksta per susirinkimą.

Šie vaisiai yra puikūs ir jų viešas pripažinimas kuria bendruomenę.

Kiekvienas dėkoja už gautas malones ir galės jas prisiminti vėliau, kai peržvelgs savo gyvenimą kaip šventąją istoriją.

Mes mėgstame įvardyti, kas yra pozityvu, nes tai būtina sandoros maldai. **Tačiau po truputį galime eiti pirmyn** – juk ne visi ir ne visada norime ar galime dėkoti: kartais širdyje dar lieka įtampos ar nusivylimo, juntame, kad kažkas dar neišbaigta. Kaip sustiprinti tikėjimą ir paskatinti pasitikėjimą to žmogaus, kuris dalijosi skaudžiais išgyvenimais? Kaip sugrįžti prie sunkių susirinkimo momentų, skausmingų reakcijų, to, kas vertė ašaroti? Kaip priminti susirinkusiems, kad mūsų malda buvo prėska?

Vertindami susirinkimą ilgainiui turime išmokti viską – kas skausminga ir džiugu, kas sekasi ir ko stokojame – laikyti mūsų kelionės su Kristumi sudėtine dalimi.

Kad išvengtume pavojaus subanalinti...

Jei kiekviename susirinkime kartojasi beveik tos pačios formuluotės, – ar tai rodo, kad įsivyravo rutina, kad taip įpratome?

Jei taip yra iš tiesų, metas mandagiai apie tai pasakyti.

Kadangi įvertinimas ir peržvalga yra „to paties lizdo paukščiai“, pratindamiesi atlikti viena, lengviau įveikiame ir kita. Įvertinimą labiau suasmeninti gali nuodugnesnė mūsų peržvalga.

Pamąstyti, kaip įvertinimą būtų galima pajvairinti, pasiūlyti jį sieti su tuo, kuo gyvena vietos bendruomenė, pvz.:

- kaip mes klausomės, kaip pasisakome, dėl ko nutylame;
- tarpusavio pasitikėjimas, klausimų pateikimas;
- kokį žingsnį bendruomenė jau žengė ar turėtų žengti;
- apaštalinė misija sekant Kristumi;
- asmeninis bei visos grupės ryšys su regiono ar nacionaline bendruomene, su jos tikslais ir t. t.

Atsakingajam už bendruomenę ir jos palydėtojui įvertinimai gali padėti peržvelgti vietos bendruomenės nueitą kelią. Tai yra gairės bendrame kelyje į misiją, kuriai esame kviečiami.

Atlikti įvertinimą labai naudinga bet kokio lygio KG bendruomenių ir grupelių susirinkimuose. Prisiminkime pasaulio bendruomenės asistento Patrick'o O'Sullivan'o 1993 m. pasakytus žodžius: „Bendruomenę kuria įvertinimas! Jis padeda priimti jos tapatybę!“

Grupės pagalba priimant asmeninį sprendimą

Gairės 1 arba 2 susirinkimams

I etapas (I susirinkimas arba I dalis)

- Malda.
- Suinteresuotas asmuo trumpai apibūdina situaciją.
- Situacijos išsiaiškinimas:
 - 1) pateikiami klausimai, padedantys geriau suvokti, kuo gyvena žmogus, ko jis siekia, koks dvasinis iškilusios problemos mastas (1);
 - 2) keliamą klausimą stengiamasi formuluoti pozityviai (2).

II etapas (tarp I ir II susirinkimo arba per susirinkimą)

- Kiekvieno asmeninė malda (arba keletas minučių tylos apmąstyti, kas pasakyta). Jausti vidinę laisvę bei išgyventi bendrystę su pasisakiusiu grupės nariu.
- Bandyti suvokti, ką teigiamo ar neigiamo juntame. Kas skatina pasisakiusiam tarti „taip“, o kas „ne“? Koks dvasinis mano argumentų svoris (3)?
- Mąstant leisti mintims kilti laisvai.

III etapas (per II susirinkimą arba antrojoje dalyje)

- Malda (jeigu tai vyksta per susirinkimą; jei ne – keletas minučių tylos).
- Kiekvienas pasako tai, kas, jo manymu, gali padėti grupės nariui, tačiau nesistengia daryti įtakos jo pasirinkimui ir nebando siūlyti, kaip jis turėtų pasielgti.

IV etapas

- Sprendimą priima pats suinteresuotas asmuo, remiamas kiekvieno grupės nario maldos.

V etapas (laikui bėgant)

- Po kurio laiko suinteresuotas asmuo pasako grupei, kokį sprendimą priėmė. Grupė ir toliau už jį meldžiasi bei domisi, kaip priimtas sprendimas įgyvendinamas.

(1) Nesprausti žmogaus „į kampą“! Į klausimus jis atsako laisvai arba vien tik juos išklauso.

(2) „Ar man atsisakyti šio darbo? Persikraustyti ar ne?“ – taip formuluojamas klausimas nėra pozityvus. Formuluoję turi atverti perspektyvą: „Kodėl turiu atsisakyti šio darbo? Dėl ko persikraustau?“ Kitaip sakant, ką aš renkuosi?

(3) Jei klausimui aptarti skiriami du susirinkimai, tarp susirinkimų grupės nariai jo nekomentuoja tarpusavyje, kad nedarytų įtakos vieni kitiems.

Ką mums kalba ir kokius klausimus kelia įvairūs įvykiai?

Tikslas: remiantis koku nors įvykiu arba paraginimu, liečiančiu visus grupės narius, pabandyti suvokti tai, ką per jį sako Dievas ir kaip turėtume atsilipti mes. Klausimas įtraukia visą grupę, net jei atsakymai būna skirtingi. Šiuo atveju svarbus ne pats įvykis, o kaip jis palietė grupę ir kiekvieną jos narį atskirai.

Kaip tai atlikti?

- Skirti pakankamai laiko įvykiui drauge aptarti.
- Tikėti, kad per įvykius kalba ir kviečia Dievas, siunčiantis mums savo Dvasią, įgalinančią juos suprasti ir atsilipti.
- Grupėje jausti tarpusavio pasitikėjimą, trokšti išklaudyti ir padėti vienas kitam.
- Te kiekvienas, atsiliėpdamas į galbūt naują Dievo kvietimą, išdrįsta rizikuoti.
- Stengtis įvykį vertinti Dievo požiūriu ir į jį atsilipti pasitelkiant Evangeliją.

Kartu nutarus, į kokį įvykį derėtų reaguoti, **tris etapus – klausimąsi, išvalgų ieškojimą ir atliepą – būtina paremti malda** (tam gali būti skirti du susirinkimai):

1. Klausytis vieniems kitų: analizuoti ir aptarti situaciją.

- Išvardyti geriausiai žinomus *faktus* (surinkti duomenis).
- *Patikslinantys* narių klausimai. Nediskutuojama, nesakoma: „Reikėtų, kad...“ Vien tikslai klausomasi ir priimama, kas pasakyta; žinios apie įvykį „sudedamos į krūvą“. *Stengiamasi ne spręsti, bet suvokti įvykio visumą:*
 - * įsigilinant į problemą ir jos mastą;
 - * aiškinantis, kas ją sukėlė, kas įtakoję, kokios įvykio aplinkybės;
 - * kokius asmenis arba žmonių grupes įvykis palietė, kokias reakcijas sukėlė;
 - * kokie įvykio padariniai ir kam (pvz., vargingiausiems).

2. Žvelgti Jėzaus Kristaus žvilgsniu.

• Žinomi faktai apmąstomi *asmeninėje maldoje*, gretinami su Dievo Žodžiu, Kristaus asmeniu, jo gyvenimo būdu ir veikla... Stengiamasi įvykį suvokti „iš vidaus“, pamatyti Dievo žvilgsniu:

- * koks Kristaus žodis, poelgis ar veiksmas iškyla mintyse ir ką man paaiškina?
- * kokius pozityvius aspektus išvelgiu (Dievo meilė žmogui, viltis, laisvės pojūtis, gyvenimo apstybė)?
- * galbūt pastebiu visiškai priešingą poveikį (nepasitikėjimą, melą, egoizmą, užsidarymą, nusiminimą arba kančią)?

• *Išklausome vieni kitų*, kaip tai darytų Kristus.

3. Atsilipti, kad veiktume išvien su Kristumi.

• Asmeninė malda, padedanti suvokti, kaip Dievas kreipiasi į mane/mus: apmąstome, ką suvokėme ankstesniame etape; aną požiūrį arba įspūdžius gali pakeisti kiti:

- * kas, mano manymu, neprieštarauja Kristui?
- * kaip tiesiogiai tai liečia mane? kaip, mano manymu, tai liečia kiekvieną? kokie to įvykio padariniai mūsų bendruomenei?
- * ar aš privalau ir galiu ką nors, nors ir netiesiogiai, padaryti? ką tai man siūlo keisti?

• *Išklaudyti*, kas subrendo kiekvieno mintyse.

• *Susumuoti rezultatus ir pasirinkti:*

- * veiklos kryptį, priimtą bendru sprendimu; jei 2 arba 3 nariai drauge siūlo ką nors konkretaus, visa grupė prisiima bendrą apaštalinę misiją, nors tiesiogiai ją įgyvendins ne visi;
- * nedidelių, bet konkrečius asmeninius sprendimus, nesusietus su konkrečia veikla, bet atskleidžiančius suvoktą kvietimą.

• *Dar kartą – asmeninė malda:* kad būtų priimtas aiškus asmeninis apsisprendimas arba patikint Viešpačiui priimtą sprendimą, arba prašant jo kokios nors malonės...

Visuose etapuose, kurie yra siūdomi kaip tam tikros gairės, vengiama diskusijų, kurios nepadedą gręžtis į Kristų ir priimti asmeninio sprendimo, nesuteikia dvasinių išvalgų.

Leisti Kristui mus ugdyti per *Dvasines pratybas*

Nuorodos, padedančios atsakingajam už grupę ir palydėtojui parengti susirinkimą apie *Pratybas*, atsižvelgiant į grupės nuolatą kelią.

Tikslas: kad kiekvienas trokštų ir drįstų žengti *dar vieną žingsnį* link tikro susitikimo su Kristumi ir iš jo priimtų savo būtį ir misiją. Kad grupės nariai suvoktų, kaip šiam *susitikimui padeda Pratybos*. Kad kiekvienas *jaustųsi susietas su kito žmogaus droma pažanga* savo, regiono, nacionalinėje bendruomenėje.

Pasirengimas: prieš susirinkimą perskaityti *Pagrindinių principų* 5 skyrių (arba 2001 m. gegužės 13 d. laišką „Leisti ugdyti Kristui“, arba kt.).

Malda: suformuluoti, kokios malonės prašome, pvz.: *išgirsti, kaip per šio vakaro susitikimą mane kviečia Viešpats*.

Siūlomi tekstai: Iz 55, 1–5; Mk 1, 35–39; Mk 2, 1–12; Jn 5, 19; Jn 10, 7–15; Jn 15, 9–16; Mt 11, 25–28; Lk 6, 12–13, Apr 3, 19–20 ir t. t.

Pasidalijimas peržvalga pagal klausimyną (jeigu įmanoma, keletą klausimų jame suformuluoti kartu su grupės nariais, kad tai atitiktų jų mąstymą).

Kaip aš priėmiau pasiūlymą *leisti Kristui mane ugdyti* per Pratybas? Ką tai pažadino manyje: polėkį, atmetimą, susidomėjimą, baimę ir t. t.? Kokią galimybę šis pasiūlymas suteikia man, mūsų bendruomenei, Bažnyčiai, pasauliui?

Ar galiu prisiminti ir įvardyti trumpalaikį arba ilgalaikį rezultatą, jei Pratybose jau esu dalyvavęs/usi?

Jei dalyvauju reguliariai, ar tai mane išlaisvina, padeda labiau mylėti, suteikia stiprybės?

Jei Pratybose nesu dalyvavęs/usi, kaip priimu šį kvietimą šiandien? Ar galiu įvardinti priešpriešą, objektyvias kliūtis arba vidinį troškimą kitokiu būdu susitikti Kristų?

Ko tikiuosi iš šios patirties, jeigu šiomet tam pasiryšiu?

Jei ne, kokių būdu stengsiuosi susitikti Kristų ir kaip juo seksiu?

Kaip konkrečiai šiame kelyje man gali padėti vietos arba regiono bendruomenė? Kokią pagalbą aš pats/pati galiu pasiūlyti kitiems?

- Liudyti, jeigu būsiu prašomas?
- Pasiūlyti prižiūrėti vaikus tėvams, neturintiems su kuo jų palikti (vietos, regiono, nacionalinėje bendruomenėje)?
- Būti savanoriu/e ir atlikti reikiamus patarnavimus per rekolekcijas?
- Melstis už kurį nors šį kelią pasirenkantį žmogų?
- Paaukoti pinigų kuriam nors bendruomenės nariui paremti?
- Padidinti savo metinį įnašą bendruomenėje?
- Taupant transporto išlaidas, kam nors pasiūlyti drauge vykti į susirinkimus?
- Ką nors kita?

Atliepas į tai, kas buvo išsakyta: kaip pasisakymai palietė mane? Ne reikšti savo nuomonę, bet paskatinti kitą žmogų eiti į priekį savo keliu.

Įvertinimas: ką man reiškia šis susirinkimas, kaip jį išgyvenau? kokią pažangą padarė grupė? kas toliau?

Baigti sukalbant „Sveika, Marija“: šį kelią pas Sūnų patikėti jo Motinai.

Mūsų finansinis indėlis bendruomenėje – dvasinis iššūkis

Šis klausimas gali būti aptariamas viename ar dviejuose susirinkimuose. Klausimynas susirinkimams parengiamas per tam tikrą laiką.

Bendra malda

Pvz., remiantis Antrojo laiško korintiečiams ištrauka (2 Kor 8, 7. 9. 13–15). Jei mūsų gyvenimas kyla iš Kristaus, tai ir mūsų dosnumas turėtų kilti iš jo.

Pasidalijimas peržvalga

Klausimynas

1. *Kaip elgiuosi su pinigais*

- Kam pinigų išleidžiu? Kam teikiu pirmumą? Ar pats/pati tai nusprendžiau? Kaip? Kodėl?
- Jei poreikių daug, kaip juos atsireнку?
- Kas mano gyvenime liudija apie tai, kad pinigų atžvilgiu esu laisvas/a?

2. *Pinigai KG bendruomenėje*

- *CVX Info* leidinyje perskaityti paskutiniuosius tekstus apie finansinius išteklius bendruomenėje. Apmąstyti juos.
 - Kas skaitytuose tekstuose mane palietė? Už ką dėkoju? Kokie jausmai mane apėmė?
 - Kokie iššūkiai kyla besiplečiančiai nacionalinei bendruomenei bei penkiuose kontinentuose pasklidusiai pasaulio bendruomenei?
 - Kokius aspektus aš pats/pati įžvelgiau arba patyriau?
 - Ar žinau, kokia yra bendruomenės nuostata dėl narių finansinio indėlio?
2. *Kaip su tuo esu susietas/a aš?*
- Kam bendruomenėje skiriu didesnę dėmesį? Kokiams bendruomenės aspektams esu labiau abejingas/a? Kodėl?
 - Kokį asmeninį ir bendruomeninį iššūkį čia įžvelgiau?
 - Ar esu raginamas/a parodyti savo solidarumą? Kokiu būdu? Koks bus mano finansinis indėlis KG bendruomenėje šiais metais?

Atliepas į pasisakymus

- Skiriama laiko, kad kiekvienas galėtų suvokti, kaip jį palietė kito žmogaus pasisakymas: atsirado naujų įžvalgų, teko pakeisti savo nuomonę? Gal yra dalykų, kurių aš nesuprantu, kurie mane trikdo?
- Pabaigoje apibendrinama tai, kas labiausiai jaudina visus, į kokius klausimus reikia atsakyti.

Įvertinimas

Prisimenant, kaip vyko šis susirinkimas ir kokie jausmai kilo, laisvai išsakyti, kas man padėjo, kas kėlė džiaugsmą, ką buvo sunku priimti, už ką noriu padėkoti, už ką – atsiprašyti.

Į ką atkreipti dėmesį kalbant su kandidatu į KG bendruomenę

Gairės priimantiems kandidatus

Pradedant kalbėtis su kandidatu, būtina pasakyti, kad šio pokalbio tikslas – išsiaiškinti, ar KG bendruomenė jam iš tiesų gali padėti. Būtent to siekiama pateikiamais klausimais, ir šis pokalbis skiriasi nuo asmeninio palydėjimo, apimančio visą žmogaus egzistenciją.

I. Pirmiausia leisti kandidatui papasakoti apie save, pasakyti, ko jis ieško, kodėl norėtų įsiliesti į bendruomenę, kokios ankstesnės jo dvasinės patirtys ir jų vaisiai. Atkreipti dėmesį į kandidato atvirumą, gebėjimą atsiduoti bendruomenei.

II. Atsižvelgiant į tai, kas domina kandidatą, papasakoti jam apie KG bendruomenę.

- Bendruomenės tapatybė, asmeniniai, bendruomeniniai ir apaštaliniai tikslai, bendruomenės ignaciškasis dvasingumas (*Dvasinės pratybos*).

- Gerai išsiaiškinti, kaip *funkcionuoja* KG grupės ir kaip *kiekvienam jos nariui* siūloma gyventi tarp susirinkimų.

- Paašškinti *priėmimo* laikotarpio svarbą. Šis laikotarpis turėtų *trukti*, pvz., metus, kad būtų išvengta žalos bendruomenei, jeigu kandidatas ją sumanytų palikti po keleto susirinkimų ar mėnesių,

- Pabrėžti, kad *priėmimo* metai yra bandomasis laikotarpis, kuris *baigiamas* asmeniniu apsisprendimu, priimamu ne įsisavinus tam tikrą dvasingumą ar dvasinius metodus, bet sutinkant įleisti šaknis bendruomenėje arba pasirenkant kitą kelią. Priėmimo laikotarpiui baigiantis ir kandidatui įsiliejant į bendruomenę, be kitų dalykų, svarbus (nors ir simbolinis) jo finansinis indėlis, dalyvavimas 3 arba 5 dienų ignaciškose rekolekcijose bei regiono bendruomenės surengtame savaitgalyje. Tai turėtų būti aptarta iš anksto.

- Taip pat kandidatui būtina patikslinti, kad KG bendruomenė yra *apaštalinė* – dalijimasis peržvalga grupėje yra susietas su Bažnyčios bei pasaulio gyvenimu ir turi savus etapus, kurių tenka paisyti.

- Galiausiai reikia priminti, kad Bažnyčioje yra ne vienas dvasinis kelias ir KG bendruomenė su jai būdingais metodais (peržvalga, ribotu laiku pasisakant, griežta susirinkimo tvarka ir kt.) *tinka ne visiems*. Jei kandidatui išvardyti metodai atrodo nepriimtini, tarnystės grupė arba atsakingas už priėmimą asmuo turėtų išsamiau apie tai su juo pasikalbėti.

- **Dėmesio!** Žmogaus psichologinis nestabilumas itin kliudo grupei žengti į priekį. Kaip jį išvelgti? Kaip tokiu atveju elgtis?

Per pokalbį, net ir nebūnant psichologu, galima išsiaiškinti, ar žmogus išlaiko bent minimalią psichinę pusiausvyrą, ar yra pakankamai savarankiškas, kad galėtų peržvelgti savo gyvenimą, priimti išpareigojimus, atsiverti kitiems ir pasauliui. Išsiaiškinti, kaip grupė galėtų padėti įveikti jo vienvėgę ar išspręsti psichologinę problemą. (KG bendruomenė = apaštalinė bendruomenė.)

III. Galimi klausimai kandidatui.

- Ar yra *susipažinęs* su ignaciškuoju dvasingumu (rekolekcijos, malda su Šventuoju Raštu, gyvenimo peržvalga)? Pagal tai galima sugrupuoti žmones, keliančius didesnius reikalavimus sau arba norinčius sparčiau eiti į priekį.

- Kitos patirtys įvairiuose *judėjimuose ar bendruomenėse*. Kodėl kandidatas jas paliko?

- Ar šis kandidato *žingsnis yra individualus*? Gal jį žengia sutuoktiniai arba grupė žmonių? Pastaraisiais atvejais derėtų pabrėžti, kad ignaciškojo dvasingumo kelias yra asmeninis. Jeigu jį renkasi tik vienas iš sutuoktinių, kurių poreikiai yra visiškai skirtingi, galbūt vertėtų apie tai pasikalbėti priėmimo metams baigiantis?

- Išsiaiškinti, kokie neįvardyti *troškimai* skatina žmogų žengti šį žingsnį – galbūt bendravimo, bendruomenės poreikis? Ypač į tai atkreipti dėmesį, kalbant su viengungiais arba psichologiškai trapiais žmonėmis.

- Sugebėti atmesti prašymą priimti į KG bendruomenę ir nukreipti į kitas bendruomenes tuo atveju, jeigu, pvz., žmogus pirmiausia ieško bendrumo.

P. S. Galima pateikti ir kitus klausimus.